

18. 2. 2015

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Souhlas věřitelů s oddlužením fyzické osoby, která má dluhy z podnikání

Institut oddlužení, nebo-li “osobní bankrot”, představuje v českém právu moderní trend evropského insolvenčního práva, jenž má dlužníkovi umožnit tzv. “nový začátek” a motivovat jej k aktivnímu zapojení do umořování svého dluhu. V souladu s ustanovením § 4 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále také “insolvenční zákon” nebo “IZ”) je oddlužení jedním ze způsobu řešení úpadku dlužníka v insolvenčním řízení. Zákon stanoví, že navrhnout řešení úpadku oddlužením smí jen dlužník, který je právnickou osobu, která podle zákona není považována za podnikatele a současně nemá dluhy z podnikání, nebo fyzickou osobu, která nemá dluhy z podnikání. Avšak i přes právě uvedené existuje ze zákonného ustanovení výjimka.

Uvedenou výjimku nalezneme v ustanovení § 389 odst. 2 IZ, ve kterém jsou vyjmenovány případy, kdy lze i na základě dluhu z podnikání řešit úpadek nebo hrozící úpadek dlužníka oddlužením. S ohledem na rozsáhlost této problematiky se zaměříme pouze na první případ z celkového výčtu v ustanovení § 389 odst. 2 IZ, a to případ, kdy s oddlužením fyzické osoby, která má dluhy z podnikání, souhlasí věřitel o jehož pohledávku jde.

Máme za to, že výše zmíněné ustanovení způsobuje do značné míry aplikační problémy, protože jen zřídkakdy je předem dán souhlas věřitelů s řešením dlužníkovu úpadku oddlužením. Z praktického pohledu si mnohdy ani nelze vyžádat souhlas všech věřitelů před podáním návrhu, a to ať již z důvodu absence jejich ochoty komunikovat v této věci či neznalosti dlužníka o portfoliu všech jeho věřitelů. Nabízí se tak otázka, zda je dlužník oprávněn podat návrh na povolení oddlužení bez souhlasu věřitelů, či nikoliv. Na tuto problematiku existují v řadách odborné veřejnosti dva názory. První skupina odborníků zastává názor, že je dlužník povinen spolu s insolvenčním návrhem předložit i souhlasy svých věřitelů. Dle tohoto názoru je tak třeba návrh na povolení oddlužení bez přiloženého souhlasu věřitelů odmítnout a na majetek dlužníka prohlásit konkurs. Druhá skupina je pak toho názoru, že je třeba postupovat dle ustanovení § 397 odst. 1 IZ, tedy oddlužení povolit a otázku souhlasu věřitelů prozkoumat až v průběhu schůze věřitelů, kterážto je svolána k projednání způsobu oddlužení a hlasování o jeho přijetí. K tomuto lze odkázat například na **usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. dubna 2014, sp.zn. KSBR 45 INS 5018/2014, 1 VSOL 313/2014 - A - 14**, ve kterém soud dospěl k závěru, že **souhlas věřitelů není povinným dokladem k návrhu na povolení oddlužení**, a je tedy nezbytné postupovat podle ustanovení § 397 odst. 1 IZ a oddlužení povolit (k tomuto se dále vyjádřil i Vrchní soud v Praze ve svém **usnesení ze dne 15.05.2014, sp.zn. KSPA 59 INS 2184/2014, 2 VSPH 961/2014 - A**). Pro úplnost je třeba dodat, že i my se

přikláníme spíše k názoru, že by oddlužení mělo být povoleno, a až následně, na schůzi věřitelů, by měla být zkoumána otázka jejich souhlasu.

Následně nám také vyvstává otázka, zda je pro oddlužení fyzické osoby mající dluhy i z podnikání třeba výslovného, resp. aktivního souhlasu věřitelů. Právě nastíněné lze demonstrovat na případu, kterým se ve své rozhodovací praxi zabýval Vrchní soud v Praze, jakožto soud odvolací (usnesení ze dne 4. dubna 2014, **sp. zn. 4 VSPH 531/2014-B-10 KSPL 20 INS 28995/2013 4 VSPH 531/2014-B-10**). V rámci řízení před soudem prvního stupně vyšlo najevo, že dlužnice, která podala insolvenční návrh spojený s návrhem na povolení oddlužení, měla mj. dluhy z podnikání, kteréžto činily více než 40 % ze zjištěných pohledávek věřitelů. S ohledem na skutečnost, že dlužnice soudu prvního stupně nepředložila písemný souhlas věřitelů s tím, že jejich pohledávky, vzniklé z podnikání dlužnice, budou uspokojeny v režimu oddlužení, dospěl soud prvního stupně k závěru, že návrh na povolení oddlužení podala osoba, která k tomu nebyla oprávněna, a proto neschválil oddlužení a zároveň s tím prohlásil na její majetek konkurs (projednáváný jako nepatrný). Proti tomuto rozhodnutí Krajského soudu v Plzni se dlužnice v celém rozsahu odvolala, přičemž ve svém odvolání upozorňovala na skutečnost, že žádný z věřitelů nevznesl proti způsobu řešení jejího úpadku oddlužením námitky, jelikož se věřitelé schůze věřitelů, kde bylo toto projednáváno, neúčastnili. Dlužnice tak měla za to, že věřitelé s oddlužením souhlasili, a to mlčky. Odvolací soud dospěl k následujícímu závěru: **To, zda je možné dlužníku poskytnout výhody, spojené s možností jeho oddlužení i pro případ dluhů z podnikání, bude záviset na rozhodnutí jeho věřitelů. Tito věřitelé mohou svůj názor projevit buď v souvislosti s dlužníkovým podáním návrhu na povolení oddlužení, či při projednání způsobu oddlužení dlužníka na schůzi jeho věřitelů svolané za tímto účelem. Insolvenční zákon toliko nerozlišuje (v ustanovení § 403 odst. 2 IZ) mezi věřiteli, kteří námitky proti oddlužení nevznesli proto, že s oddlužením souhlasili, nebo proto, že se schůze věřitelů neúčastnili. Právě uvedené nelze vykládat jinak, než že mezi neúčastí věřitele na schůzi věřitelů nebo nevznesením jeho případných námitek na schůzi, které se účastnil, není možné činit jakýkoli rozdíl.** To vše platí samozřejmě za předpokladu, že budou splněny zákonné podmínky řádného svolání schůze věřitelů (v souladu s ustanovení § 48 IZ) a uvedení hlasování o způsobu oddlužení do jejího programu. Odvolací soud tak v této věci nesdílel závěr soudu prvního stupně, a konstatoval, že důvod pro neschválení oddlužení dlužnice odpadá.

Závěrem nezbyvá než dodat, že rozhodovací praxe soudů v otázce povolení oddlužení u fyzických osob, které mají dluhy z podnikání, se vyvíjí tak, že většina těchto oddlužení je v pochybnostech povolena, a až ex post se hodnotí, zda byl dlužník opravdu oprávněn návrh podat. Zůstává však otázkou, zda v budoucnu nedojde k přelomovému soudnímu rozhodnutí, které by zcela změnilo náhled na danou problematiku.

Mgr. Zuzana Macurová,

advokátní koncipientka v advokátní kanceláři Poláček & Reichmann

Mgr. Bc. Georgios Tucoglidis,

rozhodce

právník ve společnosti ODYSSEIA s.r.o. evidované u komory daňových poradců ČR

Poláček & Reichmann

advokátní kancelář

Radnická 1

602 00 Brno

Tel.: +420 511 119 416
Fax: +420 511 119 417
e-mail: zuzana@akpr.cz

[Mgr. Bc. Georgios Tucoglidis, rozhodce](#)

U Krematoria 2622
530 02 Pardubice

Tel.: +420 722 903 628
e-mail: info@rozhodce.eu

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Podmíněné propuštění ve světle zásady ústnosti a přímosti](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 37.: Povinná forma jednání ve smlouvách](#)
- [Poučení z krizového vývoje v kauze bitcoiny](#)
- [EUDAMED: Jednotná databáze mění pravidla hry na trhu zdravotnických prostředků](#)
- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)